

Sygn. akt XVII AmE 27/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: sekretarz sądowy Iwona Hutnik

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 30 grudnia 2013 r. znak (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 27/14

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12, ust. 2 pkt 1 w związku z art. 56 ust. 3 i 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 oraz z 2013 r., poz. 984 i poz. 1238 - dalej: Pe) wydał w dniu 30 grudnia 2013 r. decyzję, znak (...), w której:

1. stwierdził, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. ((...), powód), naruszył warunek 2.2.3. koncesji na obrót paliwami ciekłymi w ten sposób, że na stacji paliw nr (...)w G. dopuścił do obrotu olej napędowy, który nie spełniał wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. nr 221, poz. 1441 z późn. zm.);

2. za działania opisane w pkt 1 Prezes URE wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 90 000 zł, co stanowiło (...) przychodów przedsiębiorcy uzyskanych w

2012 r.

Jako podstawę swojego rozstrzygnięcia Prezes URE wskazał wyniki kontroli przeprowadzonej przez inspektorów (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w dniu 30 sierpnia 2012 r. na prowadzonej przez (...) stacji paliw nr (...)w G., w czasie której stwierdzono, że przedsiębiorca wprowadzał do obrotu olej napędowy o jakości niezgodnej z obowiązującą normą, w zakresie odporności na utlenianie. Opierając się na dokonanych ustaleniach Prezes URE stwierdził, że powód dopuścił się naruszenia warunku 2.2.3. udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w złożonym odwołaniu zaskarżyła decyzję Prezesa URE w całości.

Przedmiotowej decyzji powód zarzucił naruszenie art. 56 ust. 6 Pe poprzez nieuwzględnienie obligatoryjnych przesłanek miarkowania kary pieniężnej oraz ich błędne uwzględnienie i ocenę, skutkujące wymierzeniem kary pieniężnej w niewłaściwej wysokości.

W związku z przedstawionymi zarzutami powód wniósł o:

- 1) uchylene decyzji w całości,
ewentualnie
- 2) zmianę zaskarżonej decyzji poprzez obniżenie kary pieniężnej do kwoty 10 000 zł,
- 3) zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zdaniem powoda nałożona w zaskarżonej decyzji kara pieniężna jest nieadekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Przy jej ustalaniu Prezes URE nie uwzględnił lub błędnie ocenił przesłanki miarkowania kary pieniężnej, w tym przesłankę dotychczasowego zachowania powoda. Powołując się na wyniki badań powód podkreślił, iż kontrolowane paliwo nie spełniało wymagań jakościowych wyłącznie w zakresie niskiej odporności na utlenianie, co świadczy o znikomej szkodliwości popełnionego czynu.

Wskazując na zebrany w sprawie materiał dowodowy powód podkreślił, że dokonuje zakupu paliwa z krajowych rafinerii i jedynie u renomowanych dostawców. W prowadzonej działalności spełnia wymogi należytej staranności i podejmuje działania, aby jakość sprzedawanego paliwa była jak najlepsza i odpowiadała wymogom jakościowym,

Przyznał, że świadectwo jakości paliwa, bez przeprowadzenia dodatkowej kontroli, nie stanowi gwarancji, że paliwo wprowadzone do obrotu spełnia normy jakościowe.

Wskazał, że nie są ostatecznie ustalone czynniki mające wpływ na obniżenie parametru odporności na utlenianie poniżej dopuszczalnej granicy. Prawdopodobnie przyczyną obniżenia tego parametru jest występowanie w infrastrukturze technicznej stacji paliw elementów wykonanych z miedzi.

Ponadto przy ocenie przesłanki dotychczasowego zachowania podmiotu Prezes URE nie uwzględnił okoliczności, że w sieci powoda znajduje się 113 stacji paliw.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji i wskazał, iż zgromadzony materiał dowodowy potwierdza fakt naruszenia warunku 2.2.3. koncesji.

Podkreślił, że okoliczność, iż badany olej napędowy nie spełniał wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych.

Odnosząc się do przedstawionej w odwołaniu argumentacji stwierdził, że ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględnił przesłanki wynikające z art.56 ust. 6 Pe. Zauważył, że świadectwa jakości, na które powoływał się powód, nie obejmowały parametru odporności na utlenianie, wyrażonego w godzinach, a jedynie w g/m³. W związku z tym, że w dacie kontroli obowiązywała już zmiana przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. wprowadzona rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 2 lutego 2012 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2012 r., poz. 136, która określała wymagania jakościowe dla oleju napędowego w zakresie parametru odporności na utlenianie wyrażone w godzinach, Prezes URE stwierdził, że zarzuty powoda dotyczące błędnego ustalenia stopnia szkodliwości czynu nie zasługują na uwzględnienie.

Wskazał, że art. 56 ust.1 pkt 12 Pe jest przepisem bezwzględnie obowiązującym, ustanawiającym obiektywną odpowiedzialność przedsiębiorców energetycznych i stanowi samodzielną podstawę wymierzenia kary pieniężnej niezależną od stopnia zawinienia.

Ustalenie, że przedsiębiorca naruszył warunki udzielonej mu koncesji, w świetle przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe stanowi obligatoryjną przesłankę do nałożenia na niego kary pieniężnej. Przy czym istotne dla wymierzenia kary jest obiektywne stwierdzenie naruszenia warunków koncesji, bez konieczności wykazywania zawinionego działania przedsiębiorcy.

Natomiast wysokość kary pieniężnej uzależniona jest od wystąpienia okoliczności wymienionych w art. 56 ust.6 Pe.

Prezes URE stwierdził, że wysokość kary pieniężnej została ustalona z zachowaniem zasad określonych w art. 56 ust. 3 Pe w dolnym progu jej maksymalnego wymiaru tj., 15 % przychodu przedsiębiorcy z działalności koncesjonowanej osiągniętego w roku podatkowym poprzedzającym wydanie decyzji. Oświadczył, że zgodnie z art. 56 ust. 6 Pe, ustalając wysokość kary uwzględnił stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie przedsiębiorcy i jego możliwości finansowe. Prezes URE nie zgodził się z zarzutem powoda, iż nałożona decyzją kara pieniężna jest wygórowana. Zaznaczył, że kara pieniężna w wysokości 90 000 zł stanowi zaledwie (...) % przychodów przedsiębiorcy z działalności koncesjonowanej, osiągniętych w 2012 r.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie udzielonej przez Prezesa URE koncesji powód prowadzi działalność

gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi. W wyniku kontroli przeprowadzonej

w dniu 30 sierpnia 2012 r. przez inspektorów (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji

Handlowej stwierdzono, że olej napędowy sprzedawany na stacji paliw powoda, zlokalizowanej w G., nie spełnia wymagań jakościowych.

Pobrana w trakcie kontroli próbka paliwa była w autoryzowanym laboratorium badana obiema przewidzianymi obowiązującą normą metodami (PN-EN ISO 12205; PN-EN 15751).

Laboratoryjne badanie próbki podstawowej oleju napędowego przeprowadzone według metody badawczej PN-EN 15751:2010 wykazało zaniżony parametr odporności na utlenianie w badanym paliwie, który wynosił 13,4 h zamiast dopuszczonych normą 20 h, a przy dopuszczalnej tolerancji min. 17,5 h. Oznaczało to zniżenie w stosunku do obowiązującej normy o 23,4 % (k. 17 akt adm.).

Kolejna kontrola przeprowadzona w dniu 18 września 2012 r. po dolaniu do zbiornika nowych dostaw paliwa wykazała, że olej napędowy spełnia już wymagania jakościowe we wszystkich parametrach (k. 25 akt adm.).

Pismem z dnia 25 września 2013 r. Prezes URE zawiadomił powoda o wszczęciu

postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z możliwością naruszenia

warunku 2.2.3. koncesji na obrót paliwami ciekłymi (k. 26-27 akt adm.).

W piśmie z dnia 11 października 2013 r. powód nie kwestionował wyników badań

laboratoryjnych oleju napędowego. Wskazał, że olej napędowy wprowadzany do obrotu na stacji paliw w G. nabywał od krajowych producentów i dostawców paliw ciekłych posiada stosowne świadectwa jakości. Korzysta również z usług profesjonalnego przewoźnika, ponieważ nie posiada własnych środków transportu. Przedstawił kopie powoływanych w wyjaśnieniach świadectw jakości dostarczonego oleju napędowego, umowę podpisaną z (...)na dostawy paliw, umowę na przewóz paliwa i raporty z kontroli jakości paliwa wydane przez autoryzowane laboratorium w dniu 11 września 2012 r. Zwrócił uwagę na fakt, badane paliwo nie spełniało tylko jednego parametru. Pozostałe parametry zbadanej próbki były zgodne z obowiązującymi normami. Stwierdził, że przykładowa należyta staranność w zakresie kontroli jakości paliwa dostarczanego na stacje a w dniu 10 września 2012 r., tj. po otrzymaniu raportu kontroli, wstrzymał sprzedaż oleju napędowego na przedmiotowej stacji. Zaznaczył, że po dniu kontroli, tj. 30 sierpnia 2012 r. zrealizowano jeszcze dwie dostawy paliw na stację paliw w G.. W wyniku dolania kolejnych partii paliwa powodowa spółka przekazała jego próbki do badania do akredytowanego laboratorium, celem weryfikacji jego jakości w zakresie parametru odporności na utlenianie według metody badawczej EN 15751:2010 i stwierdzono, że olej napędowy spełnia wymagania jakościowe. Dodatkowo podkreślił, że problem związany z odpornością na utlenianie dotyczy całej branży paliwowej i jest monitorowany przez jednostki polskie i europejskie (k. 29-34 akt adm.).

Powód przedstawił dokumenty obrazujące sytuację finansową jego przedsiębiorstwa (k. 84-89). Oświadczył, że w 2012 r. osiągnął z działalności koncesjonowanej przychód w

wysokości (...)zł.

Pismem z dnia 23 października 2013 r. Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę o

zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie i pouczył o możliwości zapoznania się z

tym materiałem oraz złożenia dodatkowych wyjaśnień (k. 90-91 akt adm.).

Przed wydaniem zaskarżonej decyzji powód nie skorzystał z możliwości zapoznania się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Zgodnie z warunkiem 2.2.3. koncesji koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi w obowiązujących przepisach i wynikającymi z zawartych umów

(k. 4 akt adm.).

Bezsporne w sprawie jest, że powodowa spółka w ramach prowadzonej działalności

gospodarczej, na stacji paliw w G. wprowadzała do sprzedaży olej napędowy,

niespełniający wymagań jakościowych w zakresie odporności na utlenianie.

Powód w odwołaniu nie kwestionował wyników kontroli z dnia 30 sierpnia 2012 r. przeprowadzonej na stacji paliw (...) usytuowanej w G..

Należy podkreślić, że poprzez akceptację warunków udzielonej koncesji, w tym również warunku 2.2.3. koncesji, przedsiębiorca zobowiązał się spełniać określone przepisami prawa wymagania dotyczące wykonywania działalności gospodarczej oraz prowadzić działalność objętą koncesją na zasadach określonych w ustawie Prawo energetyczne i w przepisach wykonawczych.

Mając na uwadze obiektywny charakter odpowiedzialności określonej w art. 56 ust.1 pkt 12 Pe wskazać należy, iż samo stwierdzenie niezgodności jakościowej wprowadzanego do obrotu paliwa stanowi podstawę do uznania, że doszło do naruszenia przez przedsiębiorcę warunku koncesji i jest wystarczającą przesłanką do wymierzenia kary pieniężnej. Możliwość nałożenia na podstawie art. 56 ust.1pkt 12 Pe kary pieniężnej nie jest dodatkowo uzależniona od wykazania zawinionego działania przedsiębiorcy. Odpowiedzialność z tytułu ustalenia, że paliwo nie spełnia norm jakościowych, bez względu na przyczynę niezgodności z normą spoczywa na przedsiębiorcy sprzedającym paliwo. Naruszenie przez przedsiębiorcę warunków koncesji, niezależnie od rodzaju przypisywanej mu winy, stanowi podstawę wymierzenia kary pieniężnej. Ocenie podlega bowiem wyłącznie obiektywna okoliczność związana z wypełnieniem przez przedsiębiorcę obowiązków wynikających z udzielonej mu koncesji.

Zdaniem Sądu, Prezes URE trafnie wskazał, iż powodowy przedsiębiorca, opierając się jedynie na świadectwie jakości wystawionym przez dostawcę paliwa nie dochował należytej staranności w prowadzonej działalności gospodarczej. Jako podmiot sprzedający paliwo klientom indywidualnym (...) nie powinien zaniechać podejmowania własnych działań sprawdzających odnośnie jakości wprowadzanego do obrotu paliwa. Otrzymane od dostawcy świadectwa jakościowe dotyczą jedynie na jakości paliwa znajdującego się w magazynach hurtowni. Jeżeli zatem przedsiębiorca zaniechał pobrania stosownych próbek paliwa w chwili jego odbioru od dostawcy, w celu poddania ich badaniu na zgodność z wymaganiami obowiązujących norm, to na nim ciąży odpowiedzialność za wprowadzenie do obrotu paliwa złej jakości. Za uzasadnione należało zatem uznać stwierdzenie, iż w rozpoznawanym przypadku powodowy przedsiębiorca przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej, polegającej na obrocie paliwami ciekłymi nie dochował należytej staranności – do jakiej był zobowiązany w świetle art. 355 § 2 k.c.

Podkreślenia wymaga, że mimo, iż powód dokonywał zakupu paliwa od krajowych producentów i renomowanych dostawców oraz korzystał z usług najlepszych przewoźników paliw ciekłych, to opierając się wyłącznie na przedstawionych przy dostawie świadectwach jakości i nie przeprowadzając odpowiednich badań jakości dostarczanego paliwa lub nie podejmując innych działań mogących ustalić parametry wprowadzonego do obrotu paliwa, przejął na siebie odpowiedzialność za jakość tego paliwa.

Wobec powyższego, zdaniem Sądu, nie zasługują na uwzględnienie twierdzenia powoda, że podejmuje szereg działań, aby jakość sprzedawanego paliwa odpowiadała wymogom jakościowym.

Dokonując oceny wymierzonej przedsiębiorcy kary pieniężnej, Sąd uznał, że przy ustalaniu jej wysokości Prezes URE w sposób właściwy zastosował przesłanki i dyrektywy wymiaru kary wskazane w art. 56 ust. 3 i 6 Prawa energetycznego. Wymierzona przedsiębiorcy kara pieniężna ustalona została przez Prezesa URE z zachowaniem górnej granicy ustawowej, tj. w wysokości nieprzekraczającej 15% przychodu ukaranego podmiotu, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Oceniając stopień szkodliwości czynu powodowego przedsiębiorstwa Prezes URE prawidłowo przyjął, iż nie może być on uznany za znikomy. Przy ocenie społecznej szkodliwości czynu został uwzględniony fakt, iż przedsiębiorca wprowadzał do obrotu paliwa niespełniające wymaganych norm jakościowych w zakresie odporności na utlenianie. Ponadto uwzględniono okoliczność, że poziom zanieczyszczenia w sprzedawanym oleju napędowym parametru odporności na utlenianie wynosił 23,4 %, co skutkuje mętnieniem paliwa, mogącym powodować powstawanie osadu żywicznego w zbiorniku paliwa pojazdu i systemie zasilania, prowadząc do awarii silników w użytkowanych samochodach.

W ramach oceny stopnia szkodliwości czynu należało uwzględnić również fakt, iż przedsiębiorca zaprzestał naruszenia prawa przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Z pisma powoda z dnia 11 października 2013 r. wynika, że w dniu 10 września 2012 r. powód wstrzymał sprzedaż oleju napędowego na stacji paliw w G..

Podnoszone przez powoda okoliczności dotyczące stwierdzenia przez inspekcję handlową dużej ilości przypadków niewłaściwej jakości paliwa z uwagi na zaniżony parametr odporności na utlenianie oraz, że aktualnie prowadzone są prace nad zastąpieniem metody badawczej PN-EN 15751:2010 innym obiektywnym badaniem nie mogą w żaden sposób odnosić się do oceny stopnia szkodliwości czynu.

Ponadto z załączonych do akt administracyjnych dokumentów nie wynika jaka ilość paliwa o niewłaściwej jakości została przez powoda wprowadzona do obrotu w okresie od dnia przeprowadzenia kontroli do dnia wyłączenia paliwa ze sprzedaży tj. 10 września 2012 r.

W ocenie Sądu podkreślenia wymaga ponadto fakt, że powód zaprzestał prowadzenia niezgodnej z prawem działalności dopiero po przeprowadzeniu kontroli i stwierdzeniu naruszenia.

W świetle powyższego, zdaniem Sądu, Prezes URE w sposób prawidłowy ustalił także stopień zawinienia przedsiębiorcy. Zważyć bowiem należy, iż skutek w postaci prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej z wykorzystywaniem oleju napędowego o

niewłaściwej jakości wynikał z zaniedbania przedsiębiorcy. Powód winien zdawać sobie sprawę z faktu, iż prowadzona przez niego działalność gospodarcza jest działalnością koncesjonowaną, a więc szczególnie regulowaną przez Państwo i wymagającą najwyższej staranności działania. Argumentacja powoda, że podejmuje szereg działań, aby zapewnić jak najlepszą jakość sprzedawanego paliwa nie może przesądzać o braku zawinienia.

Podkreślić trzeba, że przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych zmienione zostały rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 2 lutego 2012 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2012 r., poz. 136). Na mocy dokonanych zmian określono dodatkowe wymagania jakościowe dla oleju napędowego zawierającego powyżej 2% estru metylowego (FAME), w zakresie parametru odporności na utlenianie wyrażonej w godzinach. Pomimo obowiązywania przez ponad pół roku zmienionych przepisów, powód nie zweryfikował jakości dostarczonego mu paliwa w zakresie tego parametru i wprowadził do obrotu olej napędowy o niewłaściwej jakości.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, w ocenie Sądu, nie można w żaden sposób

zgodzić się ze stanowiskiem powoda, że metoda badawcza PN-EN 15751:2010 jest badaniem

dodatkowym, które ma być dopiero zweryfikowane przez odpowiednie podmioty. Na uwzględnienie nie zasługuje także zarzut, iż przyczyną obniżenia odporności paliwa na utlenianie jest negatywne oddziaływanie na paliwo elementów miedzianych znajdujących się w instalacji. Twierdzenie takie nie zostało potwierdzone żadnymi badaniami. Ponadto, jak trafnie na rozprawie wskazał pełnomocnik pozwanego, gdyby rzeczywiście przyczyną obniżenia jakości oleju napędowego w zakresie odporności na utlenianie było działanie miedzianych części instalacji, to po dolaniu do zbiornika nowych partii paliwa wynik badania również powinien być negatywny. Jednak jak powód wskazał w piśmie z dnia 11 października 2013 r., kontrola paliwa wykonana po dolaniu w dniu 30 sierpnia 2012 r.

do zbiornika dwóch dostaw paliwa, wykonana metodą godzinową wykazała, że jakość paliwa jest zgodna z normą. Z powyższego wynika, że obecność w instalacji doprowadzającej paliwo ze zbiornika do nalewaka elementów wykonanych z miedzi nie ma wpływu na obniżenie parametru odporności oleju napędowego na utlenianie przy wykonaniu badania jakości tego paliwa metodą godzinową PN-EN 15751: 2010.

Zdaniem Sądu również możliwości finansowe przedsiębiorcy oraz jego ogólna

sytuacja majątkowa zostały uwzględnione i prawidłowo ocenione przez pozwanego.

Wymierzona kara stanowi zaledwie(...)przychodu przedsiębiorcy osiągniętego w 2012 r.

z działalności objętej koncesją. Sąd stwierdził przy tym, że wymierzenie kary w mniejszej

wysokości, pozostawałoby w sprzeczności z jej represyjno-wychowawczą rolą zarówno w

stosunku do samego powoda jak i w odniesieniu do innych podmiotów prowadzących

analogiczną działalność koncesjonowaną.

W ocenie Sądu, pozwany uwzględnił także przesłankę dotychczasowego zachowania

powoda biorąc pod uwagę fakt, że powód był już karany za naruszenie warunków

koncesji, w tym za wprowadzenie do obrotu paliwa o niewłaściwej jakości, a więc zarzut nieprawidłowego zastosowania tej przesłanki należy uznać za bezzasadny. Na rozprawie w dniu 2 grudnia 2014 r. pełnomocnik Prezesa

URE poinformował, że w stosunku do powoda zostały wydane już cztery decyzje o nałożeniu kary pieniężnej z tytułu naruszenia warunku 2.2.3. koncesji. We wszystkich wymienionych przypadkach decyzje są prawomocne, a (...) zapłacił nałożone kary. Zgodzić się przy tym należało z pozwanym, że w sprawie nie ma znaczenia, jakiego parametru nie spełniało sprzedawane paliwo. Decyzja o nałożeniu kary pieniężnej wydawana jest w związku z naruszeniem obowiązku dopuszczenia do sprzedaży paliwa o jakości niezgodnej z normą. Bez znaczenia jest, jakiego parametru sprzedawane paliwo nie spełniało.

Okoliczność prowadzenia przez (...) dużej ilości stacji paliw nie może przysłonić faktu uprzedniego karania tego przedsiębiorcy karą pieniężną z tytułu naruszenia warunków koncesji, w tym polegającego na wprowadzaniu do obrotu paliwa, które nie spełniało norm jakościowych.

W sprawie nie było więc podstaw do obniżenia nałożonej decyzją kary pieniężnej do kwoty wskazanej w odwołaniu. Nie istniały też możliwości zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, przewidzianej w art. 56 ust. 6a Pe, ponieważ nie były spełnione okoliczności uzasadniające jej zastosowanie. Wymienione w powyższym przepisie dwie przesłanki muszą występować łącznie i spełniać określone wymagania. Stopień szkodliwości czynu musi być znikomy, a przedsiębiorca musi wykazać, że zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Sąd uznał, iż mimo zaprzestania przez powoda naruszenia prawa, brak jest podstaw do przyjęcia, że stopień szkodliwości czynu był znikomy.

Żądanie uchylenia zaskarżonej decyzji w całości, ze względu na brak w przeprowadzonym przez Prezesa URE postępowaniu uchybień, skutkujących jego nieważnością, w świetle zebranego materiału dowodowego, również nie było uzasadnione.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, nie znajdując podstaw

do uwzględnienia, oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1

k.p.c., uznając je za bezzasadne.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu.

SSO Witold Rękosiewicz.